

Eva Fejková

Scénář k reportáži

Jaké výzvy s sebou přinášelo učení v době socialismu? S čím se člověk musel vypořádat? Svě o tom ví Eva Fejková, paní učitelka na Základní škole Strossmayerovo náměstí. Narodila se 25. května 1964 v Praze, kde prožila také celý svůj život. Od svého dětství byla svým otcem vedena k ideálům demokracie v duchu první republiky a prezidenta Masaryka. Tedy k postojům, které vedly ke střetu s komunistickou ideologií.

Celý život jsem byla zvyklá že některý věci nemůžu říct, tady některý radši jo. V tý škole teda ne že by všichni lhali ale přinejmenším neříkali plnou pravdu.

I když se to paní Evě nelíbilo a přičilo, i ona se někdy musela zapřít, aby se mohla věnovat své milované profesi učitelky. Takovým příkladem byla nepříjemná situace na začátku její kariéry.

Když jsem šla učit do školky, tak jsme museli podepsat slib pedagogického pracovníka. V tom slibu člověk slibuje věrnost komunistické straně československé, dále tam slibuju, že budu vést děti k marxisticko-leninským názorům, které mi tedy byly opravdu cizí. A pak tak ještě dál slibuju že vlastně budu ty děti vést k lásce k Sovětskému svazu. A teď, když ten slib četli, tak já jsem si říkala, že to všechno já jsem nechtěla. A pak je tam věta, na konci, která mě zachránila: Jsem si vědoma důsledků, které vyplynou z nedodržení tohoto slibu. Takže já jsem si říkala výborně, jsem si vědoma.

Za další práci se paní Eva vydala do školy, kterou navštěvovala jak ona, tak její otec. Radost z návratu ale pokazila zpráva od zástupkyně ředitele. Slib, kvůli kterému svedla vnitřní boj, se ztratil. Paní zástupkyně se vyjádřila jasně:

Evo ale musíš to podepsat oni tě nenechají učit. Takže já jsem to podepisovala dvakrát. To byly takové okamžiky, které asi hodně lidí neřešilo, ale já ano.

Vnitřní boj hodnot provázel paní Evu každý den i ve výuce. Především když se s žáky věnovala své milované historii.

Člověk, když už učil něco z dějepisu, tak musel hodně dobře volit slova. Protože já jsem zase úplně nemohla ignorovat, že učím v socialistické škole.

Bez následků v té době nebylo možné veřejně vystoupit. Kdo chtěl, mohl najít způsob, jak svůj názor vyjádřit. Malým a úsměvným protestem si zlepšila den i mladá studentka Eva.

Střední škola, kam jsem chodila, se v té době jmenovala Salvadora Allendeho. V té síni tradic byly rudý koberec, kde byla hlava Lenina, takže když jsme tam byli, tak jsem si dětinsky dupla, že skvelé, šlapu Leninovi po hlavě.

Není divu, že paní Eva, stejně jako její otec a maminka s radostí prožívali listopad 1989. Život v morální lži mohl, stejně jako pro mnohé občany Československa, konečně skončit. Se svým manželem si po revoluci založila skautský oddíl, kterému se věnuje doteď, a radostně nadále tráví čas se svými žáky ve škole.